A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2015. október 29.*

„Előzetes döntéshozatal — Közösségi Vámkódex — 2913/92/EGK rendelet — 203. és 204. cikk — Közösségi külső árutovábbítási eljárás — 2454/93/EGK rendelet — 365., 366. és 859. cikk — Vámtartozás keletkezése — Vámfelügyelet alóli jogellenes elvonás vagy annak hiánya — Kötelezettség nemteljesítése — Az árutovábbítási eljárás befejezésének elmulasztása — Az áruk kivitele az Európai Unió vámterületéről”

A C-319/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2014. július 3-án érkezett, 2014. június 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **B & S Global Transit Center BV**

és

a **Staatssecretaris van Financiën** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: T. von Danwitz, a negyedik tanács elnöke (előadó), az ötödik tanács elnökeként eljárva, D. Šváby, A. Rosas, Juhász E. és C. Vajda bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. május 20-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a B & S Global Transit Center BV képviseletében B. Boersma adviseur,

– a holland kormány képviseletében M. Bulterman, M. Noort és C. Schillemans, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. Collabolletta avvocato dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Grønfeldt és H. Kranenborg, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

a főtanácsnok indítványának a 2015. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel (HL L 363., 1. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: Vámkódex) 203. és 204. cikkének, valamint a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o., a továbbiakban: végrehajtási rendelet) bizonyos rendelkezéseinek – nevezetesen a végrehajtási rendelet 365. és 859. cikke a 2001. május 4-i 993/2001/EK bizottsági rendeletből (HL L 141, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 11. kötet, 286. o.) következő változatában (a továbbiakban: a végrehajtási rendelet 365. cikke és a végrehajtási rendelet 859. cikke), valamint végrehajtási rendelet 366. cikke a 2008. november 17-i 1192/2008/EK bizottsági rendeletből (HL L 329, 1. o.) következő változatában (a továbbiakban: a végrehajtási rendelet 366. cikke) – értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a B & S Global Transit Center BV (a továbbiakban: B & S) és a Staatssecretaris van Financiën (pénzügyi államtitkár) között azon vám megfizetése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelyet a B & S köteles megfizetni amiatt, hogy árukat vont el a vámfelügyelet alól azon közösségi külső árutovábbítási eljárások (a továbbiakban: árutovábbítási eljárások) befejezésének elmulasztásával, amely alá a B & S ezen árukat vonta.

Jogi háttér

A Vámkódex

3 A Vámkódex 37. cikke így rendelkezik:

„(1) A Közösség vámterületére behozott áru a beléptetése időpontjától kezdve vámfelügyelet alatt áll. Az áru a hatályban lévő rendelkezéseknek megfelelően vámellenőrzés alá vonható.

(2) Az áru adott esetben addig marad az említett vámfelügyelet alatt, amíg erre vámjogi helyzetének meghatározásához szükség van; nem közösségi áru esetében pedig, a 82. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül addig, amíg a vámjogi helyzete meg nem változik, vámszabad területre vagy vámszabad raktárba kerül, vagy a 182. cikknek megfelelően újraexportálják vagy megsemmisítik.”

4 E kódex 91. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„A külső árutovábbítási eljárás lehetővé teszi az alábbiakban meghatározott áru elszállítását a Közösség vámterületén belül egy adott pontról egy másikra:

a) nem közösségi áru anélkül, hogy arra behozatali vámok és más terhek, vagy kereskedelempolitikai intézkedések vonatkoznának;

[...]”

5 Az említett kódex 92. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A külső árutovábbítási eljárás befejeződik, és az eljárás jogosultja teljesíti kötelezettségét, ha az eljárás alá vont árut és a szükséges okmányokat a rendeltetési vámhivatalnál a szóban forgó eljárásra vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően bemutatják.

(2) A vámhatóságok akkor zárják le az eljárást, ha meg tudják állapítani – az indító hivatal rendelkezésére álló adatokat összehasonlítva a rendeltetési vámhivatalnál rendelkezésére álló adatokkal –, hogy az eljárás szabályszerűen befejeződött."

6 Ugyanezen kódex 96. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A főkötelezett a közösségi külső árutovábbítási eljárás jogosultja, akinek:

a) az előírt határidőn belül és az azonosítás biztosítására a vámhatóság által hozott rendelkezések megfelelő betartásával sértetlenül be kell mutatnia az árut a rendeltetési vámhivatalnál;

b) be kell tartania a közösségi árutovábbítási eljárásra vonatkozó rendelkezéseket."

7 A Vámkódex 203. cikke értelmében:

„(1) A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

– a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén.

(2) A vámtartozás az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásakor keletkezik.

(3) Adós:

– az a személy, aki az árut elvonta a vámfelügyelet alól,

[...]"

8 E kódex 204. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A behozatalkor vámtartozás keletkezik:

a) behozatalivám-köteles áru vonatkozásában, annak átmeneti megőrzéséből vagy az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek valamelyikének nemteljesítése miatt, vagy

[...]

a 203. cikkben említett eseteken kívül, kivéve, ha megállapítják, hogy e mulasztások nincsenek jelentős hatással a szóban forgó átmeneti megőrzés vagy vámeljárás helyes lefolytatására."

9 Az említett kódex 239. cikke szerint:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni:

– amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni,

– amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz a vámok összegének az adóssal való közlésétől számított tizenkét hónapon belül ilyen irányú kérelmet nyújtanak be.

Kellően indokolt, kivételes esetekben azonban a vámhatóság engedélyezheti ennek a határidőnek a meghosszabbítását.”

A végrehajtási rendelet

10 A végrehajtási rendelet 365. cikke, amely 2009. június 30-ig volt hatályban, a következőket írta elő:

„(1) Ha az árutovábbítási nyilatkozat elfogadásának időpontját követő két hónapon belül az árutovábbítási nyilatkozat 5. példányát nem küldik vissza az indító tagállam vámhatóságainak, az utóbb említett hatóságok értesítik erről a főkötelezettet, és felkérik, hogy szolgáltasson bizonyítékot az eljárás befejeződéséről.

(1a) Amikor a 2. szakasz 7. alszakaszának rendelkezései alkalmazandók és az indító tagállamok vámhatóságai nem kapták meg az »Érkezési értesítés« üzenetet azon a határidőn belül, amikor az árut a rendeltetési vámhivatalnál be kell mutatni, e hatóságok tájékoztatják a főkötelezettet és felkérik az eljárás befejezésének igazolására.

(2) Az (1) bekezdésben említett bizonyíték a vámhatóságok megelégedésére benyújtható egy, a rendeltetési tagállam vámhatóságai által hitelesített olyan okmány formájában, amely azonosítja az árukat, és megerősíti, hogy azokat bemutatták a rendeltetési vámhivatalban vagy – ha a 406. cikk alkalmazandó – az engedélyezett címzettnek.

(3) A közösségi árutovábbítási eljárást akkor is befejezettnek lehet tekinteni, ha a főkötelezett a vámhatóságok megelégedésére bemutat egy harmadik országban kibocsátott, az árukat azonosító vámokmányt vagy annak fénymásolatát, amely az áruknak vámjogi sorsot határoz meg. A példányokat vagy a fénymásolatokat az eredeti okmányokat hitelesítő testületnek, az érintett harmadik ország hatóságainak vagy az egyik tagállam hatóságainak hiteles másolatokként kell hitelesíteniük.”

11 A végrehajtási rendelet 366. cikke, amely 2008. július 1-jétől hatályos, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A főkötelezett az eljárásnak a nyilatkozatban megadott határidőn belüli befejezésére vonatkozó bizonyítékot a rendeltetési tagállam illetékes hatóságai által hitelesített olyan okmány formájában is benyújthatja az illetékes hatóságoknak, amely alapján azonosíthatók a szóban forgó áruk, és amely tanúsítja, hogy azokat bemutatták a rendeltetési vámhivatalnak vagy – a 406. cikk alkalmazása esetén – az engedélyezett címzettnek.

(2) A közösségi árutovábbítási eljárást akkor is befejezettnek kell tekinteni, ha a főkötelezett bemutatja az illetékes hatóságoknak a következő okmányok valamelyikét:

a) harmadik országban kibocsátott vámokmány az áru meghatározott vámjogi sorsú áruként való beléptetéséről;

b) harmadik országban kibocsátott, ennek az országnak a vámhatóságai által lepecsételt okmány arról, hogy az áru az érintett harmadik országban szabad forgalomba bocsátottnak minősül.

(3) A (2) bekezdésben említett okmányokat azok másolatai vagy fénymásolatai is helyettesíthetik, ha hiteles másolati minőségüket az eredeti okmányokat hitelesítő szerv, az érintett harmadik ország hatóságai vagy az egyik tagállam hatóságai igazolják.”

12 A végrehajtási rendelet 859. cikke a következőképpen szól:

„A Vámkódex 204. cikke (1) bekezdésének értelmében az alábbi mulasztásoknak nincs jelentős kihatásuk az átmeneti megőrzés helyes lefolytatására vagy az adott vámeljárásra, amennyiben:

– nem tekinthetők kísérletnek arra nézve, hogy az árukat jogellenesen kivonják a vámfelügyelet alól,

– az érintett személy részéről nem utalnak súlyos gondatlanságra, és

– az áruk helyzetének rendezéséhez szükséges minden alakiság utólagosan elvégzésre kerül:

[...]

6. Az átmeneti megőrzésben lévő vagy vámeljárás alá vont áruk esetén az áru kiszállítása a Közösség vámterületéről, vagy a 799. cikk szerinti I. típusú ellenőrzés alá tartozó vámszabad területre vagy vámszabad raktárba történő betárolása a szükséges alakiságok elvégzése nélkül;

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13 A B & S logisztikai szolgáltató 2006. július 3-án, 2007. augusztus 13-án és 2007. december 18-án főkötelezettként elektronikus bejelentéseket tett élelmiszerek árutovábbítási eljárás alá vonása érdekében. E bejelentésekben indító vámhivatalként minden alkalommal a moerdijki (Hollandia) vámhivatalt, rendeltetési vámhivatalokként pedig a bremerhaveni (Németország), antwerpeni (Belgium), illetve újra a bremerhaveni vámhivatalt tüntették fel.

14 Az indító vámhivatal 2006. augusztus 4-én, 2007. szeptember 26-án és 2008. január 24-én arról tájékoztatta a B & S-t, hogy sem a szükséges bemutatási igazolás, sem az elektronikus visszaigazolás nem érkezett be hozzá. E vámhivatalnak azon kérelmére, hogy mutasson be bizonyítékot ezen eljárások megfelelő befejeződéséről, B & S több árutovábbítási okmányt, úgynevezett „bills of ladinget” mutatott be.

15 A holland adóhatóság adóellenőre (Inspecteur van de Belastingdienst, a továbbiakban: adóellenőr) által kibocsátott keresési kérelemre válaszul a rendeltetési vámhivatalok közölték, hogy náluk sem az árukat, sem az árutovábbítási okmányokat nem mutatták be. Ilyen körülmények között, és megállapítva, hogy a B & S által bemutatott árutovábbítási okmányok nem feleltek meg a végrehajtási rendelet 365. vagy 366. cikkének, így az árutovábbítási eljárások nem voltak befejezettnek tekinthetők, az adóellenőr a Vámkódex 203. cikkének alapján 2007. május 24-én, 2008. július 1-jén és 2008. november 4-én vám megfizetésére vonatkozó felszólításokat intézett a B & S-hez azzal az indokkal, hogy ez utóbbi jogellenesen elvonta az érintett árukat a vámfelügyelet alól.

16 A B & S két fizetési felszólítással szemben kifogást emelt, a harmadik felszólítás tekintetében pedig visszatérítés iránti kérelmet nyújtott be. E körülmények között a B & S kiegészítő dokumentumokat, többek között a szóban forgó áruk átvételéről szóló elismervényeket mutatott be, amelyeket az áruk címzettjei, nevezetesen az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) Abidjanban (Elefántcsontpart)

állomásozó fegyveres erői, az Észak-atlanti Szerződés Szervezete (NATO) Kabulban (Afganisztán) állomásozó fegyveres erői és az ENSZ Port au Prince-ben (Haiti) állomásozó fegyveres erői állítottak ki. Az adóellenőr, mivel ezeket az új dokumentumokat nem tartotta kielégítőnek, fenntartotta a fizetési felszólításokat.

17 A B & S az adóellenőr határozataival szemben keresetet nyújtott be a Rechtbank Haarlemhez (haarlemi elsőfokú bíróság). Ez utóbbi megsemmisítette e határozatokat azzal az indokkal, hogy a B & S által benyújtott dokumentumok lehetővé tették annak megállapítását, hogy a Vámkódexnek a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikke 6. pontjával összefüggésben értelmezett 204. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében véve olyan mulasztás áll fenn, amely nincs jelentős hatással ezen eljárások helyes lefolytatására, mivel a B & S által benyújtott dokumentumok bizonyították az áruknak az Európai Unió vámterületéről való kiszállítását.

18 Az adóellenőr fellebbezést nyújtott be a Rechtbank Haarlem (haarlemi elsőfokú bíróság) ezen ítéletével szemben a Gerechtshof te Amsterdamhoz (amszterdami fellebbviteli bíróság). E bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy az adóellenőr jogszerűen állapította meg, hogy az áruk egyikét sem mutatták be a rendeltetési vámhivatalnál a Vámkódex 92. és 96. cikke értelmében véve. Ezt követően e bíróság megállapította, hogy a B & S által bemutatott dokumentumok egyike sem felelt meg a végrehajtási rendelet 365. cikkének (3) bekezdésében vagy a 366. cikkének (2) és (3) bekezdésében foglalt kötelező feltételeknek. Végül a Gerechtshof te Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) a Hamann International ítéletre (C-337/01, EU:C:2004:90) hivatkozva megállapította, hogy annak ellenére, hogy az árukat kiszállították az Unió vámterületéről, az árutovábbítási eljárás befejezésének elmulasztása az áruknak a vámfelügyeleti eljárás alól való jogellenes elvonását valósította meg, és a Vámkódex 203. cikke értelmében vámtartozás keletkezett.

19 A B & S felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bíróság, a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) előtt. E bíróság azt állapította meg, hogy a Gerechtshof te Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) helytállóan döntött úgy, hogy a szóban forgó árutovábbítási eljárások nem fejeződtek be a Vámkódex 92. cikke értelmében, és befejezettnek sem tekinthetők a végrehajtási rendelet 365. cikkének (3) bekezdése vagy a 366. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében véve. E bíróság azonban úgy ítéli meg, hogy az X-ítélet (C-480/12, EU:C:2014:329) értelmezhető úgy, hogy a Vámkódex 203. cikke szerinti vámtartozás keletkezése ki van zárva akkor, ha megállapítható, hogy az áruk nem kerültek be vámkezelés nélkül az Unió gazdasági körforgásába.

20 Abban az esetben, ha az árutovábbítási eljárás szabályszerű befejezésére vonatkozó kötelezettség elmulasztása nem minősül az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásának, a kérdést előterjesztő bíróságban felmerül a kérdés, hogy az ilyen mulasztás tekinthető-e úgy, mint amely a Vámkódex – a végrehajtási rendelet 859. cikke harmadik francia bekezdésével és 6. pontjával együttesen értelmezett – 204. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében nincs jelentős kihatással ezen járás megfelelő lefolytatására.

21 E körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelső bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódexnek a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikkével (különösen a 859. cikk 6. pontjával) összefüggésben értelmezett 203. és 204. cikkét, hogy azokban az esetekben, amelyekben az árutovábbítási eljárás nem fejeződött be, de bemutatták azokat az okmányokat, amelyek bizonyítják, hogy az árukat kiszállították az Unió vámterületéről, e befejezetlenségre tekintettel nem az áruknak a Vámkódex 203. cikke értelmében vett, a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása miatt keletkezik vámtartozás a behozatalkor, hanem főszabály szerint a Vámkódex 204. cikke alapján?

2) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikkének 6. pontját, hogy e rendelkezés kizárólag az áruk (újra)kivitelével összefüggő, a Vámkódex 182. és 183. cikkében rögzített kötelezettségek (valamelyikének) nemteljesítésére vonatkozik? Vagy úgy kell értelmezni »a szükséges alakiságok elvégzése nélkül« szövegrészt, hogy »a szükséges alakiságok« azokat az alakiságokat is magukban foglalják, amelyeket az (újra)kivitel előtt kell elvégezni azon vámeljárás befejezése érdekében, amely alá az árukat vonták?

3) Az utolsó kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikkének elejét és harmadik francia bekezdését, hogy az a körülmény, hogy a fenti második kérdésben említett alakiságokat nem végezték el, nem zárja ki, hogy a jelenlegihez hasonló esetben – amelyben okmányok alapján bizonyítást nyert, hogy az árukat az Unión belüli árutovábbítást követően kiszállították az Európai Unió vámterületéről – feltételezhető legyen azon feltétel fennállása, hogy »az áruk helyzetének rendezéséhez szükséges minden alakiság utólagosan elvégzésre kerül«?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

22 Az első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy a Vámkódex 203. és 204. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azon kötelezettség megsértése, hogy az árutovábbítási eljárás alá vont árut be kell mutatni a rendeltetési vámhivatalnál, főszabály szerint az e kódex 204. cikke, nem pedig a 203. cikke alapján keletkeztet vámtartozást akkor, ha az érintett árut kiszállították az Unió vámterületéről, és az említett eljárás jogosultja nincs abban a helyzetben, hogy a végrehajtási rendelet 365. cikke (3) bekezdésének vagy a 366. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelő dokumentumokat bemutassa.

23 Először is meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által megadott információkból kiderül egyrészt, hogy az alapeljárás tárgyát képező árukat nem mutatták be a rendeltetési vámhivataloknál, másrészt hogy a B & S által az adóellenőrnek benyújtott, a jelen ítélet 14. és 16. pontjában említett dokumentumok bizonyítják, hogy ezen árukat ténylegesen kiszállították az Unió vámterületéről. E bíróság azonban úgy ítéli meg, hogy e dokumentumok nem felelnek meg a végrehajtási rendelet 365. cikkének (3) bekezdésében vagy a 366. cikkének (2) és (3) bekezdésében foglalt követelményeknek.

24 Az említett bíróság e körülményekből arra következtet, hogy az alapeljárás tárgyát képező árutovábbítási eljárások nem fejeződtek be a Vámkódex 92. cikkének (1) bekezdése értelmében, és befejezettnek sem tekinthetők a végrehajtási rendelet 365. cikkének (3) bekezdése vagy a 366. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében véve. A Bíróság előtt az eljárásban részt vevő felek egyike sem vitatta e következtetéseket.

25 A Vámkódex 203. és 204. cikkének hatályát illetően emlékeztetni kell arra, hogy azok eltérők. Míg ugyanis az első azokra a magatartásokra vonatkozik, amelyek eredménye az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása, a második tárgya a különböző vámeljárásokhoz kapcsolódó kötelezettségek elmulasztása, vagy feltételek nemteljesítése, ha ezek nincsenek jelentős hatással a vámfelügyeletre (DSV Road ítélet, C-187/14, EU:C:2015:421, 22. pont).

26 A Vámkódex 204. cikkének megfogalmazásából az következik, hogy e rendelkezést kizárólag olyan esetekben kell alkalmazni, amelyek nem tartoznak e kódex 203. cikkének hatálya alá (DSV Road ítélet, C-187/14, EU:C:2015:421, 23. pont).

27 Következésképpen, annak megállapítása érdekében, hogy e két cikk közül melyik a behozatalivám-tartozás keletkezésének jogalapja, először is meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó tények a Vámkódex 203. cikkének (1) bekezdése értelmében vámfelügyelet alóli jogellenes elvonást jelentenek-e. A Vámkódex 204. cikke rendelkezéseinek alkalmazása kizárólag akkor kerül szóba, ha e kérdésre elutasító választ kell adni (DSV Road ítélet, C-187/14, EU:C:2015:421, 24. pont).

28 Ami közelebbről a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásnak a Vámkódex 203. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalmát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint e fogalmat úgy kell érteni, hogy ez alá tartozik bármely olyan cselekmény vagy mulasztás, amely akár átmenetileg is megakadályozza abban a hatáskörrel rendelkező vámhatóságot, hogy hozzáférjen valamely vámfelügyelet alatt álló áruhoz, és elvégezze a vámkódex 37. cikkének (1) bekezdése szerinti ellenőrzéseket (DSV Road ítélet, C-187/14, EU:C:2015:421, 25. pont).

29 A vámfelügyelet alóli jogellenes elvonáshoz elegendő, hogy az árut az esetleges ellenőrzések alól objektíve elvonták, függetlenül attól a ténytől, hogy azokat ténylegesen a hatáskörrel rendelkező hatóság végezte-e (SEK Zollagentur ítélet, C-75/13, EU:C:2014:1759, 32. pont).

30 A jelen ítélet 25–29. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 23. és 24. pontjában leírt olyan helyzet, mint amely az alapeljárás tárgyát képezi, nem a Vámkódex 204. cikkének, hanem a 203. cikkének hatálya alá tartozik.

31 Ahogy ugyanis azt a főtanácsnok az indítványa 25. és 26. pontjában megállapította, az árutovábbítási eljárás jogosultjának a Vámkódex 96. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt azon kötelezettsége, hogy a rendeltetési vámhivatalnál bemutassa az árut, alapvető szerepet tölt be a vámfelügyelet ilyen eljárás keretében való működésében, mivel e kódex 92. cikkének (2) bekezdése értelmében e bemutatás lehetővé teszi a vámhatóságoknak, hogy az indító vámhivatalnál és a rendeltetési vámhivatalnál rendelkezésre álló adatok összehasonlításával megállapítsák, hogy az árutovábbítási eljárás szabályszerűen befejeződött-e.

32 Így az olyan helyzetben, mint amely az alapeljárás tárgya, azon kötelezettség megsértése, hogy a rendeltetési vámhivatalnál bemutassák az árut azelőtt, hogy az elhagyná az Unió vámterületét, végeredményben megakadályozza az illetékes hatóságokat a Vámkódex 37. cikkének (1) bekezdésében foglalt vámellenőrzés egyikének, nevezetesen az e kódex 92. cikkének (2) bekezdésében előírt ellenőrzés elvégzésében, amely ellenőrzés döntő az árutovábbítási eljárás működésében, amennyiben lehetővé teszi ezen hatóságoknak annak megállapítását, hogy az árutovábbítási eljárás szabályszerűen befejeződött-e. Az ilyen mulasztás a Vámkódex 203. cikke értelmében véve a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásnak minősül, mivel nem teljesülnek a végrehajtási rendelet 365. cikkének (3) bekezdésében vagy a 366. cikkének (2) és (3) bekezdésében foglalt követelményeknek, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy az ilyen eljárás befejeződött annak ellenére, hogy nem mutatták be az árut a rendeltetési vámhivatalnál.

33 Annyiban, amennyiben az Európai Bizottság azt állítja, hogy a jelen ügyben ki van zárva a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonás fennállása amiatt, hogy az alapeljárás tárgyát képező áruk a vámhatóságok felügyelete alatt álltak mindaddig, amíg ki nem szállították azokat az Unió vámterületéről, meg kell állapítani, hogy a B & S azzal, hogy nem teljesítette a Vámkódex 96. cikke (1) bekezdésének a) pontjából eredő azon kötelezettségét, hogy a rendeltetési vámhivatalnál bemutassa ezen árukat azelőtt, hogy azokat kiszállítanák volna az Unió vámterületéről, még azelőtt elvonta az említett árukat a vámfelügyelet alól, hogy azokat kiszállították volna e területről.

34 Egyébiránt mindössze az, hogy az alapeljárás tárgyát képező árukat kiszállították az Unió vámterületéről, nem zárja ki, hogy azon kötelezettség megszegése, hogy a rendeltetési vámhivataloknak bemutassák ezen árukat, „vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásnak” minősüljön, és a Vámkódex

203. cikke alapján vámtartozást keletkeztessen. A Bíróság ugyanis már megállapította az ilyen jogellenes elvonás fennállását akkor is, ha az érintett áruk nem kerültek be jogellenesen az Unió gazdasági körforgásába.

35 Így a Bíróság a Hamann International ítéletben (C-337/01, EU:C:2004:90) megállapította – ahogy az ezen ítéletnek a többek között a 21–24., 32. és 36. pontjából kitűnik –, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy körülményeire tekintettel az áruknak az árutovábbítási eljárás alá vonására vonatkozó kötelezettség elmulasztása a Vámkódex 203. cikke értelmében véve e vámfelügyeleti eljárás alóli jogellenes elvonásnak minősül akkor is, ha az érintett áru elhagyta az Unió területét. A SEK Zollagentur ítéletben (C-75/13, EU:C:2014:1759), a Bíróság kimondta – amint az ezen ítéletnek többek között a 18. és 33. pontjából kitűnik –, hogy az árukra vonatkozó árutovábbítási okmány átmeneti eltávolítását az említett – ezen okmányban szereplő – áruk e cikk szerinti „vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásának" kell minősíteni, jóllehet az érintett árukat a szabad forgalomba bocsátásukkal megfelelően kerültek be az Unió gazdasági körforgásába.

36 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a behozatali vámok gazdasági jellegével nem ellentétes az, hogy akkor, amikor az áruk elhagyják az Unió vámterületét, a Vámkódex 203. cikkének (1) bekezdése alapján vámtartozás keletkezzen, mivel e kódex 239. cikke bizonyos körülmények között biztosítja a jogszabály alapján fizetendő vámok visszafizetését vagy elengedését (lásd ebben az értelemben: Hamann International ítélet, C-337/01, EU:C:2004:90, 34. pont).

37 Végül a jelen ítélet 30. pontjában tett megállapítást a kérdést előterjesztő bíróság által kifejtett és a B & S képviselt azon érv sem teszi vitássá, miszerint az X-ítéletből (C-480/12, EU:C:2014:329) az következik, hogy azon kötelezettség teljesítésének elmulasztása, hogy a rendeltetési vámhivataloknál bemutassák a szóban forgó árukat, nem keletkeztet a Vámkódex 203. cikke alapján vámtartozást, amennyiben ezen áruknak az Unió területéről való kiszállítása elhárította azt a veszélyt, hogy az említett áruk jogellenesen bekerüljenek az Unió gazdasági körforgásába.

38 Ezen ítélet 37. pontjából, valamint az említett ítélet alapjául szolgáló ügy tényállásából ugyanis kitűnik, hogy az ügy olyan helyzetet érintett, amelyben az érintett árukat bár késve, de bemutatták a rendeltetési vámhivatalnál. Márpedig az alapeljárás tárgyát képező árukat ezzel szemben nem mutatták be a rendeltetési vámhivataloknak, amely bemutatás lehetővé teszi a hatóságoknak az arról való meggyőződést, hogy az árutovábbítási eljárás megfelelően befejeződött.

39 Ahogy azt a főtanácsnok az indítványa 30. és 31. pontjában megállapította, a jelen ítélet 35. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel az X-ítéletből (C-480/12, EU:C:2014:329) nem lehet arra következtetni, hogy az egy olyan általános szabályt mond ki, miszerint kizárólag az a bizonyíték, hogy az áruk nem kerültek be az Unió gazdasági körforgásába, önmagában elegendő annak kizárásához, hogy a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonás áll fenn, vagy a Vámkódex 203. cikk értelmében vett vámtartozás keletkezett.

40 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 203. és 204. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azon kötelezettség megsértése, hogy az árutovábbítási eljárás alá vont árut be kell mutatni a rendeltetési vámhivatalnál, nem e kódex 204. cikke, hanem a 203. cikke alapján keletkeztet vámtartozást akkor, ha az érintett árut kiszállították az Unió vámterületéről, és az említett eljárás jogosultja nincs abban a helyzetben, hogy a végrehajtási rendelet 365. cikke (3) bekezdésének vagy a 366. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelő dokumentumokat bemutassa.

A második és harmadik kérdésről

41 Meg kell állapítani, hogy a végrehajtási rendelet 859. cikke, amely a második és a harmadik kérdés tárgyát képezi, nem alkalmazandó a Vámkódex 203. cikkében említett helyzetekre. Következésképpen, tekintettel az első kérdésre adott válaszra, a második és a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A 2006. november 20-i 1791/2006/EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 203. és 204. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azon kötelezettség megsértése, hogy az árutovábbítási eljárás alá vont árut be kell mutatni a rendeltetési vámhivatalnál, nem az 1791/2006 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 204. cikke, hanem a 203. cikke alapján keletkeztet vámtartozást akkor, ha az érintett árut kiszállították az Európai Unió vámterületéről, és az említett eljárás jogosultja nincs abban a helyzetben, hogy a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendeletnek a 2001. május 4-i 993/2001/EK bizottsági rendelettel módosított 365. cikke (3) bekezdésének, vagy a 2454/93 rendeletnek 2008. november 17-i 1192/2008/EK bizottsági rendelettel módosított 366. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelő dokumentumokat bemutassa.

Aláírások